

МАЛКИЯТЪ СЛАВКО

Всичко е черно: черни сж тухленитѣ кѣщи, покрити съ пластъ отъ сажди, черна е улицата, чиито тротоари сж направени отъ единъ видъ чакълъ, остѣянъ съ сгурия и прахъ отъ каменни вѣглища, който носятъ мжжетъ отъ дѣното на мината, залепенъ за грубитѣ имъ обуща. Голѣмитѣ сиви облаци, смѣсени съ тежки кълба димъ, правятъ небето мрачно и тжжно, ала малкиятъ Славко не обръща внимание на всичко това. Той е роденъ въ черната страна и никога не е излизалъ отъ нея. Въображението никога не му е представяло други мѣстности. Впрочемъ, не е и време за това; съвсемъ други грижи има той. Мисли си, че тъкмо днесъ вториятъ му баща е получилъ седмичната си заплата... а въ такива дни малкиятъ Славко би предпочелъ да не се прибира въ кѣщи.

На стълбата на втория етажъ той чува лекъ смѣхъ, който се разлива на звучни вълни. Това е малката му приятелка Ваня, дъщеря на г-нъ Драгиевъ. На Славко домжчнѣва. Защото истинскиятъ му баща, този, който го галѣше както г-нъ Драгиевъ дъщеря си, много отдавна бѣ загиналъ въ мината. Откакто пѣкъ се е повторно омжжила, майка му е принудена скришомъ да го цѣлува. А Славко обича майка си и, ако и този ѣ мжжъ бѣше малко по-добъръ, Славко и него би обичалъ.

Стигналъ до последния етажъ, той наостря уши. Никакъвъ шумъ! Може би вториятъ му баща е останалъ въ кафенето. „Ахъ, ако можеше да се прибере следъ времето за трѣгване на училище! Дано не се е върналъ още!“ казва си малкиятъ

Славко. Той се усмихва при мисълта, че ще се намѣри самъ съ майка си, ала единъ пиянски гласъ го накарва да подскочи.

— Ще сложишъ ли най-послед масата? Умирамъ отъ гладъ! Мислишъ ли, че ще чакамъ още твоя хлапакъ?

Малкиятъ Славко отведнажъ усѣща какъ краката му се подкосаватъ. Той полека отваря вратата и се промѣква въ стаята. Въ единъ жгълъ, съ вързана за кръста синя престилка, майка му навежда увѣхналото си лице надъ готварската печка. Тя вижда, че детето ѣ закачва шапката си и бърза да сложи ястието отъ картофи съ месо.

— Седни, маймунско лице и не ме гледай така, ако не искашъ да запрата чинията въ мутрата ти!

Маймунско лице, идиотъ, никога Стефанъ не го е наричалъ съ други думи, освенъ съ тѣзи. Той мрази детето още откакто се е оженилъ за майка му. Презъ цѣлото си детство Славко помни само юмруци, които като чукъ се стоварватъ на главата му и ритници, които оставятъ сини петна по тѣлцето му. Единъ день дори Стефанъ го бѣше грубо блѣсналъ връзъ запалената печка. Той още носи белегъ отъ ужасното изгаряне. Майка му се бѣше опитала да се намѣси, но пияницата и нея бѣ набилъ.

Стефанъ шумно яде. Еднолитровото шише съ вино вече е до три четвърти изпразнено. Детето съ страхъ забелязва, че венитѣ по челото и шията на втория му баща сж странно подути. Трѣбва да е пилъ и преди да се прибере.

Ястието дими въ чиниитѣ, изпър-